

finansministeren nødt til at sidde og høre på alt det, vi siger her; men der pågår forhandlinger i øjeblikket.

Jeg må sige, at jeg håber, det falder ud, som det plejer, nemlig at kommunernes repræsentanter vil være tilfredse i en måneds tid, før de nok begynder at larme igen. Det er jo det traditionelle. Men jeg håber på, at det ender med en aftale, hvor folk kan erklære sig tilfredse.

Kl. 13:40

Formanden:

Hr. Magnus Heunicke.

Kl. 13:40

Magnus Heunicke (S):

I og med at fru Pia Kjærsgaard selv nævner det landspolitiske ansvar og den aftale, som der bliver forhandlet, indrømmer fru Pia Kjærsgaard selvfølgelig også, at den situation, som flertallet her i Folketinget – og som Socialdemokratiet ikke er en del af – har bragt kommunerne i, er et landspolitisk ansvar.

Lad os tage et helt konkret eksempel, som man nu og her kan gøre noget ved i Folketinget. Det er Ældreboligrådet, som er kommet med et forslag om, at kommunerne skal kunne sælge byggegrunde billigt til ældreboliger. Men regeringen og Dansk Folkeparti siger nej til regeringens eget ældreboligråd under ledelse af tidligere minister Palle Simonsen. Og så må man jo spørge: Er man virkelig tilfreds med, at vores ældre i dag skal bo i nedslidte og utidssvarende værelser uden bad og toilet? Er man tilfreds med, at mange af vores ældre ikke kan komme hjem fra sygehusene, når de efter endt behandling bliver udskrevet, fordi der ikke er en bolig til dem, og fordi vi mangler ældreboliger? Hvorfor vil Dansk Folkeparti ikke være med til at presse regeringen, således at vi kan få løst det her? Vi har endda et forslag fra regeringens egne eksperter.

Kl. 13:42

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 13:42

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg tror egentlig aldrig nogen sinde, at man bliver helt tilfreds, og det tror jeg heller ikke man skal være. Der skal hele tiden været noget at arbejde og kæmpe for uanset hvad. Jeg kan bare sige, at det, der er sket, mens Dansk Folkeparti har haft indflydelse, også i forhold til kommunernes budgetter, er, at serviceniveauet hver evig eneste gang er blevet løftet – også for 2008.

Sådan er det jo, og det agter jeg egentlig at fortsætte med.

Jamen der er jo ikke skåret ned, må jeg sige til hr. Magnus Heunicke. Sådan er det jo. I stedet er der faktisk blevet løftet. Og så er det i vidt omfang op til kommunerne, som alle jo helt klart synes – det har jeg i hvert fald oplevet her tidligere i dag – skal have selvstyre. Det er det, man står og taler for. Det hørte jeg fru Helle Thorning-Schmidt sige. Jeg ved, at fru Margrethe Vestager, som endnu ikke har været på talerstolen, også har været ude med det tidligere i dag. Men det er nok noget af det, vi vil høre på et andet tidspunkt.

Kl. 13:42

Formanden:

Så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll for en kort bemærkning.

Kl. 13:42

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg vil følge lidt op dér, hvor fru Margrethe Vestager slap, nemlig i forhold til om Dansk Folkeparti er et antimuslimsk parti eller ej. Fru Pia Kjærsgaard forklarede jo, at hr. Kristian Thulesen Dahl ligesom var kommet til at sige det og nu havde givet nogle forklaringer.

Men kan man virkelig komme til at sige, at man er antimuslim? Svarer det ikke til at komme til at sige, at man slår sin kone? Det er sådan noget, man kun siger, hvis det passer. Det er ikke noget, man kommer til. Altså, jeg vil sige, at jeg selv i 13 år har haft fornemmelsen af, at Dansk Folkeparti er antimuslimsk. Måske er det der med at være antimuslimsk bare blevet så normalt et udtryk for fru Pia Kjærsgaard, at hun slet ikke kan få det i sin mund og sige: Selvfølgelig er Dansk Folkeparti ikke et antimuslimsk parti. Er det det, der er tilfældet, spørger jeg fru Pia Kjærsgaard.

Kl. 13:43

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 13:43

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg ved ikke, hvad det er, der er tilfældet. Jeg tror, jeg har redegjort meget godt for det. Jeg må da så også bare konstatere, og det gjorde jeg da også rede for i min tale her, at der er masser af de ting, som vi bliver påtvunget i forhold til muslimer i det danske samfund, som vi absolut ikke bryder os om.

Hele tørklædedebatten, kønsadskillelsen, kvindeundertrykkelsen og forsøget på ad omveje at få indført sharialovgivning – altså alle de